

Édes íz Isten számára

Kulcsvers: "A pap pedig égesse el az egészet az oltáron. Ez égőáldozat, ételáldozat, az Úrnak tetsző illat."

3Mózes 1:9

Válogatott Szentírás:

3Mózes 1:1-17

A Szentírás a szaglás által mutatott szimbolikát az áldozat és az odaadás gondolatának közvetítésére használja. Az Efézus 5:2-ben az apostol azt mondja: "járjatok a szeretet útján, ahogyan Krisztus is szeretett minket, és odaadta magát értünk illatos áldozatul és áldozatul Istennek". Ezzel a megfogalmazással Pál visszavezeti gondolatainkat Izrael sátorának szolgálataihoz, ahol a szertartásokhoz kapcsolódóan a szentélyrészben lévő aranyoltáron tömjént égettek, amelynek illata a második fátyolon túl a Legszentebbbe hatolt. Az erre a cselekedetre vonatkozó utasítás kimondta, hogy "Így hát a tömjénfüstölő rendszeresen égni fog az Úr

előtt az eljövendő nemzedékek számára". 2Mózes 30:1-8

A sátorhelyi istentiszteleteket szabályozó irányelvek nagyon pontosak voltak. Izrael engesztelésének napján Áron, a főpap vitte be a bűnért hozott áldozatok vérét a Legszentebbbe, hogy az irgalmasszékra szórja. Ezt megelőzően azonban előbb el kellett égetni a tömjént az aranyoltáron, hogy annak füstje és illata áthatoljon a Legszentebb Szentélybe, mielőtt Áron átment volna a fátyol alatt. Ha ez nem történt volna meg, akkor meghalt volna, amint belépett a Legszentebb Szentélybe. (3Mózes 16:11-14). Az égő tömjén füstje és szaga volt a bizonyítéka annak, hogy az áldozati munka megfelelően történt, és elfogadható volt Isten számára.

A bronzoltáron elégetett állatáldozatokat is "az Úr édes illatának" tekintették, amint azt a kulcsversünk és annak szövegkörnyezete mutatja. (3Mózes 1:5-9). A hús- vagy gabonaáldozatokat, amikor az Úr utasításai szerint égették el az oltáron, hasonlóképpen "édes illatnak" tekintették. 3Mózes 2:1-9

Izrael előző szertartásai, amelyeket "édes illatnak" tekintettek, mind különböző módon utaltak Jézus szolgálatára, engedelmességére és áldozatára, amely "illatos áldozatként" emelkedett Istenhez. (Efézus 5:2). A Mester megszentelt követői is meghívást kapnak az áldozatra, és megkeresztelkednek Jézus halálában. (Róma 12:1; 6:3-4). A keresztény áldozatos munkája különösen a "Krisztus teste" társaiért irányul. 1Korinthus 12:12-14, 27

A Filippi 4:18-ban Pál apostol, utalva a filippi gyülekezet áldozatvállalásának bizonyítékára, amikor a római börtönben töltött idő alatt ajándékot küldött neki, úgy említi azt, mint "illatos áldozatot, Istennek tetsző, kedves áldozatot". Itt magának Pálnak a tekintélye van arra, hogy az izraeli sátor tanulságait a gyülekezetre is alkalmazza. Továbbá azt is mutatja, hogy Isten az egymás iránti áldozatunk és szolgálatunk teljes szívvel való felajánlásával teszteli a neki való odaadásunk őszinteségét.

A szaglás szimbolikája segíthet abban, hogy megkülönböztessük az Isten iránti valódi odaadást a pusztá szájhazugságtól. Ahol nem érezzük az

áldozat "szagát", ott elgondolkodhatunk azon, hogy az Igazság milyen mélyen hatolt be lelki életünkbe. Az Igazságról való látásunknak fel kell tárnia az áldozathozatal és a szolgálat kiváltságát másokért, és az Úr iránti szívbeli odaadásunknak arra kell készítenie bennünket, hogy gyorsan letegyük életünket, hogy mások áldásban részesüljenek. Így lesz erős az odaadásunk édes illata. János 15:13; 1János 4:7-11.